

Sygn. akt VIII C 718/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 22 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 czerwca 2018 roku w Ł.

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko K. S.

o zapłatę

zasądza od pozwanego K. S. na rzecz powódki J. K. kwotę 1.713 zł. (jeden tysiąc siedemset trzynaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 30 zł. (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 718/17

UZASADNIENIE

W dniu 10 stycznia 2017 roku powódka J. K. wytoczyła przeciwko pozwanemu K. S. powództwo o zapłatę kwoty 1.713 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, a także wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka podniosła, iż w dniu 18 maja 2016 roku zawarła z pozwanym umowę o dzieło, której przedmiotem było dostarczenie i montaż drzwi zewnętrznych w lokalu przy ul. (...) w Ł.. W dniu 30 maja 2016 roku pozwany dostarczył zamówione drzwi i dokonał ich montażu, za co otrzymał wynagrodzenie w kwocie 1.590 zł. Po wykonaniu dzieła okazało się, iż posiada ono wady. Zainstalowane skrzydło okazało się za wysokie i konieczne było jego podcięcie oraz za szerokie, skutkiem czego drzwi nie otwierają się w pełnym zakresie, ościeżnice nie posiadały otworów pod bolce antywłamaniowe, a po ich wywierceniu przez pozwanego konstrukcja wygląda nieestetycznie, ponadto pod wpływem ciężaru zawiasy uległy przekrzywieniu. Część z opisanych wad została odnotowana w protokole montażu, a część przekazana pozwanemu wpierw w formie ustnej, a następnie w wiadomości e-mail z dnia 3 czerwca 2016 roku. W dniu 13 czerwca 2016 roku pozwany częściowo uznał reklamację w odniesieniu do krzywego zawiasa i regulacji drzwi oraz stwierdził, że prace jakie zostaną wykonane w powyższym zakresie winny zniwelować pozostałe zgłaszane usterki. W dniu 20 czerwca 2016 roku powódka zażądała wymiany ościeżnicy na nową oraz usunięcia pozostałych wad montażowych. W odpowiedzi pozwany oświadczył, iż uznaje reklamację za niezasadną. Powódka wskazała również, że w związku z wadą dzieła w postaci krzywych zawiasów, która po pewnym czasie uniemożliwiała zamknięcie drzwi oraz wobec inercji pozwanego, musiała na własny koszt zlecić prace mające na celu usprawnić drzwi, z tytułu czego poniosła koszt w wysokości 123 zł. Mając na względzie powyższe twierdzenia powódka w treści pozwu oświadczyła, iż odstępuje od umowy zawartej z pozwanym.

(pozew k. 3-4v.)

W dniu 20 lutego 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 352/17), którym zasądził dochodzoną pozewem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 18)

Nakaz ten pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany nie kwestionując faktu zawarcia przedmiotowej umowy, złożonej przez powódkę reklamacji oraz jej częściowego uwzględnienia, podniósł, że wywiązał się z zawartej z powódką umowy i dostarczył drzwi zgodne ze złożonym zamówieniem. Wskazał, że powódka nie zdemontowała drzwi i w dalszym ciągu ich używa, brak jest zatem podstaw do przyjęcia, iż towar jest wadliwy, bądź też wada jest istotna i uniemożliwia korzystanie z drzwi. Ponadto pozwany zakwestionował poniesiony przez powódkę koszt w kwocie 123 zł, a także oświadczył, iż pozostaje w gotowości do naprawy usterek uznanych przez niego w odpowiedzi na reklamację z dnia 13 czerwca 2016 roku.

(sprzeciw k. 21-24v.)

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie.

(odpowiedź na sprzeciw k. 32-33, protokół rozprawy k. 55-56v., k. 63-65, k. 69-72)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany K. S. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w zakresie m.in. wykonywania montażu drzwi.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 18 maja 2016 roku powódka zawarła z pozwanym umowę na dostarczenie i montaż drzwi wraz z metalową futryną. J. K. zamówiła drzwi wzmacniane (...) 04 srebrny mat w kolorze wenge. Drzwi miały być wyposażone w bolce antywłamaniowe, chowane przy ich zamykaniu w ościeżnicy.

Wynagrodzenie za dzieło zostało ustalone na kwotę 1.590 zł, na poczet której powódka uiściła zadatek w wysokości 100 zł.

Przed złożeniem zamówienia powódka dokonała wyboru drzwi w oparciu o przedstawione jej katalogi, rozmawiała także z pozwanym na temat miejscu osadzenia ościeżnicy, tj. czy wewnątrz mieszkania, czy też na zewnątrz. Powódka nie była wtedy informowana, aby dokonany przez nią wybór miał jakikolwiek wpływ na zakres otwierania drzwi.

(dowód z przesłuchania powódki 00:19:22-00:29:59 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 8 czerwca 2018 roku, zeznania świadka P. N. 00:05:52-00:15:23 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 8 czerwca 2018 roku, faktura k. 10, zamówienie k. 11-12, okoliczności bezsporne)

Montaż drzwi został przewidziany na dzień 30 maja 2016 roku. Po przyjeździe montażysty okazało się, że skrzydło jest zbyt wysokie i musi zostać podcięte. Podcięcie wykonane zostało na miejscu, przy czym drzwi zostały skrócone w ten sposób, że odległość pomiędzy ich dołem a podłożem wynosiła ok. 2-3 mm, co uniemożliwiało podłożenie pod drzwi wycieraczki. Po zakończeniu montażu okazało się dodatkowo, że ościeżnica nie została przygotowana pod bolce antywłamaniowe w drzwiach i konieczne było wywiercenie w jej konstrukcji odpowiednich otworów. Montażysta wywiercił otwory, uczynił to jednak niedbale przez co ościeżnica w ich miejscu wygląda nieestetycznie. Ponadto, po nałożeniu drzwi na zawiasy, te wykrzywiły się, osoba je montująca powiedziała jednak, iż wszystko zostało wykonane prawidłowo.

(dowód z przesłuchania powódki 00:19:22-00:29:59 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 8 czerwca 2018 roku, zeznania świadka A. K. 00:12:37-00:25:21 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 9 października 2017 roku, dokumentacja fotograficzna k. 52)

W związku ze stwierdzonymi wadami, powódka w dniu 3 czerwca 2016 roku zgłosiła w ich zakresie reklamację. W odpowiedzi pozwany w wiadomości e-mail z dnia 13 czerwca 2016 roku oświadczył, że uznaje reklamację w części i wszystkie nieprawidłowości takie jak krzywy zawias oraz regulacja drzwi w celu możliwości włożenia pod nie wycieraczki zostaną naprawione w najbliższym możliwym terminie. Ponadto oświadczył w odniesieniu do podniesionego przez powódkę zarzutu nieprawidłowego montażu, że poprawa zgłoszonych nieprawidłowości zniweluje wszystkie usterki. Wskazał również, iż nie znajduje podstaw do wymiany drzwi na nowe.

(zeznania świadka A. K. 00:12:37-00:25:21 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 9 października 2017 roku, wydruk z korespondencji e-mail k. 9, okoliczności bezsporne)

Pomimo wizyty w mieszkaniu powódki pracowników pozwanego, nie poprawili oni zgłoszonych wad. W konsekwencji, powódka sporządziła w dniu 20 czerwca 2016 roku pisemną reklamację, doręczoną pozwanemu w dniu 22 czerwca 2016 roku, w treści której wymieniła następujące nieprawidłowości oddanego dzieła: wadliwy montaż zawiasów skutkujący odchyleniem osi obrotu drzwi oraz samych drzwi od pionu, prężenie drzwi i wydawanie przez nie odgłosu skrzypienia, niestaranne wykonanie otworów pod bolce antywłamaniowe, z zadziarami, szpecące ościeżnicę, montaż drzwi uniemożliwiający ich pełne otwarcie (do kąta 90 stopni), powodujący ich ocieranie o ścianę, zbyt niskie osadzenie drzwi uniemożliwiające umieszczenie pod nimi typowej wycieraczki, złe zwymiarowanie drzwi wymuszające konieczność ich podcięcia. W związku ze zgłoszonymi nieprawidłowościami powódka zażądała doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową poprzez jego wymianę w zakresie ościeżnicy na nowy, a w pozostałym zakresie, poprzez usunięcie wad, w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma, pod rygorem odstąpienia od umowy.

W odpowiedzi na reklamację pozwany poinformował o jej odrzuceniu. Oświadczył, że montaż został wykonany poprawnie, a wszystkie zgłaszane wady wynikają z nieprawidłowego korzystania z drzwi. Dodał, że nie miał wpływu na krzywą konstrukcję otworu drzwiowego, która jest przyczyną wszystkich zgłaszanych uchybień. Odnośnie otworów pod bolce antywłamaniowe podniósł, iż jest to wada nieistotna, która nie wpływa na funkcjonalność drzwi, wskazał także, że po montażu nie wykonuje dodatkowego podcięcia.

(dowód z przesłuchania powódki 00:19:22-00:29:59 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 8 czerwca 2018 roku, pismo k. 6, reklamacja wraz z dowodem doręczenia przesyłki k. 7-8, okoliczności bezsporne)

Po kilku miesiącach użytkowania drzwi, powódka nie była w stanie użyć jednego z zamków, natomiast w październiku 2016 roku, drzwi przestały się domykać i niemożliwe było ich zamknięcie na zamek. Wówczas powódka skontaktowała się z P. Z., który prowadzi działalność gospodarczą w zakresie naprawy drzwi. P. Z. powbił kliny przy ościeżnicy z jednej strony zawiasów, od ich zewnętrznej części, podpiłował zaczepy zamkowe, aby można było przekręcać klucze oraz dokonał regulacji drzwi na zawiasach.

Z tytułu zleconej usługi (...) poniosła koszt w wysokości 123 zł.

(dowód z przesłuchania powódki 00:19:22-00:29:59 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 8 czerwca 2018 roku, zeznania świadka P. Z. 00:03:49-00:10:09 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 19 lutego 2018 roku, faktura k. 13, dokumentacja fotograficzna k. 52)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z powołanych dokumentów, które nie budziły wątpliwości co do prawidłowości ich sporządzenia. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania powódki oraz zeznania świadków.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przede wszystkim postanowienia zawartej przez strony umowy o dzieło, jak również przepisy Kodeksu cywilnego o umowie o dzieło.

Na wstępie należy podkreślić, że zawarta przez strony umowa jest umową o dzieło, gdyż zawiera wszelkie elementy przedmiotowo istotne tejże umowy. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 627 k.c., przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. O zakwalifikowaniu umowy do danego typu, decyduje zaś jej treść ustalona przez strony. Umowa o dzieło jest umową określonego rezultatu (ma na celu wytworzenie dzieła, tu: montaż drzwi zewnętrznych).

W niniejszej sprawie okoliczności zawarcia umowy oraz jej główne postanowienia były między stronami niesporne. Na mocy przedmiotowej umowy pozwany zobowiązał się dostarczyć do mieszkania pozwanej drzwi zewnętrzne wraz z ościeżnicą metalową i dokonać ich montażu. Zawarcie umowy zostało poprzedzone rozmową na temat miejsca montażu ościeżnicy, w efekcie której na zamówieniu znalazł się zapis „rozmowa z monterem na temat montowania ościeżnicy, czy na miejscu starej, czy bliżej korytarza”, przy czym Sąd przyjął, opierając się w tej części na relacji powódki, iż nie była ona informowana o tym, że w przypadku osadzenia ościeżnicy w miejsce starej, drzwi mogą się nie otwierać w pełnym zakresie. Wprawdzie wypełniający zlecenie P. N. zeznał, iż powyższą informację przekazał zamawiającej, to jednak twierdzenia te w żaden sposób nie zostały udowodnione (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), w szczególności informacja o takiej treści nie została odnotowana w zamówieniu, czy to przez P. N., czy też osobę dokonującą montażu. Nie budzi przy tym wątpliwości, że to pozwany winien wykazać, że przekazał powódce wszelkie informacje związane z montażem, zwłaszcza te, które wpływały na walory użytkowe drzwi, jeśli z faktu tego chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne. W ocenie Sądu mocno zastanawiająca byłaby sytuacja, w której osoba odpowiedzialna za montaż osadziłaby ościeżnicę w miejscu, które wpływałoby na zakres otwierania drzwi, czyniąc to na wyraźne polecenie powódki, a jednocześnie nie odnotowałaby tego faktu w dokumentacji związanej z zamówieniem. Taka inercja niewątpliwie świadczyłaby o niekompetencji pracowników pozwanego i braku odpowiedniej dbałości o jego interesy. Skoro powódka zaprzeczała, aby otrzymała informację w zakresie wpływu miejsca montażu ościeżnicy na walory użytkowe drzwi, powinnością wykonawcy było wykazanie twierdzenia przeciwnego, zwłaszcza, że w świetle zasad logicznego rozumowania nie sposób przyjąć, aby powódka mogła przeprowadzić skuteczny dowód na okoliczność sytuacji, która nie zaistniała. Powódka mogła li tylko przedłożyć pisemne zamówienie, którego treść pozwala wyłącznie przyjąć, iż miała ona podjąć decyzję o umiejscowieniu ościeżnicy w dacie montażu. Sam ten zapis jest jednak niewystarczający do uznania, iż powódka została pouczona, że w przypadku osadzenia ościeżnicy w miejsce poprzedniej, drzwi nie będą się otwierać w pełnym zakresie. Sąd przyjął ponadto, że dostarczone drzwi były zbyt duże względem otworu, wobec czego konieczne było ich podcięcie, że po wykonaniu podcięcia odstęp pomiędzy podłożem a ich dolną krawędzią był tak niewielki, że uniemożliwiał wsunięcie wycieraczki, a także, iż pomimo faktu, że powódka zamówiła drzwi z bolcami antywłamaniowymi, w ościeżnicy nie zostały wywiercone stosowne otwory, co pracownik pozwanego musiał poprawiać w dacie montażu. Na okoliczność samych otworów Sąd przyjął, opierając się w tym zakresie na relacji powódki, świadka A. K. i dokumentacji fotograficznej załączonej przez powódkę, że zostały one wywiercone w niechlujny sposób i psują estetykę ościeżnicy, do którego to stwierdzenia wystarczy samo doświadczenie życiowe. W oparciu o twierdzenia stron należało ponadto uznać, iż w wyniku złożenia przez powódkę pierwszej reklamacji, pozwany uznał ją częściowo oświadczając, iż wszystkie nieprawidłowości takie jak krzywy zawias oraz regulacja drzwi w celu możliwości włożenia pod nie wycieraczki zostaną naprawione w najbliższym możliwym terminie, a ponadto, że poprawa zgłoszonych nieprawidłowości zniweluje wszystkie usterki zgłaszane przez zamawiającą. W świetle przytoczonego oświadczenia pozwanego, którego treść nie była przez niego podważana, Sąd przyjął, że drzwi w mieszkaniu powódki nie zostały zamontowane w sposób prawidłowy, albowiem monter osadził je zbyt nisko względem podłoża, a nadto, po nałożeniu drzwi na zawiasy, te ostatnie uległy przekrzywieniu, co niespornie musiało się przekładać na prawidłowość działania skrzydła drzwiowego. W ocenie Sądu oświadczenie pozwanego daje wręcz podstawę do wniosku, iż w istocie uznał on pośrednio wszystkie zgłoszone przez powódkę wady, skoro jako podstawę braku uznania montażu za nieprawidłowy wskazał, że prace poprawkowe zniwelują wszelkie zgłaszane usterki. Wątpliwości nie budziło również, że pracownicy

pozwanego nie wykonali prac poprawkowych, na skutek czego powódka złożyła pisemną reklamację żądając wymiany ościeżnicy na nową i eliminacji pozostałych wad w terminie 7 dni pod rygorem odstąpienia od umowy, odnośnie której pozwany stwierdził, że jej nie uznaje, albowiem wszelkie zgłaszane wady wyniknęły z nieprawidłowego korzystania z drzwi, a także z krzywizny otworu drzwiowego. W zakresie takiej treści odpowiedzi na reklamację stwierdzić należy, że nie tylko pozostaje ona w sprzeczności z pierwszą reakcją pozwanego, w której uznał on częściowo roszczenia zamawiającej oraz jego stanowiskiem zajęтым w toku przedmiotowego procesu (o częściowym uznaniu roszczeń powódki pozwany wspomina w treści sprzeciwu, a w toku postępowania przed Sądem niejednokrotnie przedstawiał on powódce ofertę ugodowego rozwiązania sporu m.in. poprzez wymianę ościeżnicy na nową), ale jest całkowicie chybiona. Skoro bowiem przykładowo, już po zakończeniu montażu skrzydła drzwiowego skrzywieniu uległy zawiasy, co prowadziło do prężenia drzwi i nietrzymania przez nie pionu, to nie sposób uznać, że powyższe mogło być efektem nieprawidłowego używania drzwi przez powódkę. Co się zaś tyczy sugestii pozwanego odnośnie krzywizny otworu drzwiowego, wskazać należy, że ma ona postać wyłącznie supozycji, która nie została choćby uprawdopodobniona (pozwany nie wykazuje nawet, że dokonywał pomiarów, które dałyby podstawę do postawionej przez niego tezy), a ponadto, nie może budzić wątpliwości, że to na pozwanym, będącym profesjonalistą, ciążyła powinność odpowiedniego zwymiarowania drzwi i ewentualnego poprawienia otworu drzwiowego, względnie zlecenia powódce, aby dokonała odpowiednich korekt. Pozwany przyjął zlecenie na dostarczenie i montaż drzwi wraz z ościeżnicą, przez co należy rozumieć, iż zobowiązał się dokonać tego montażu w sposób zgodny ze sztuką montażu drzwi i tak, aby zamontowane drzwi działały w pełni sprawnie. W konsekwencji po montażu pozwany nie może skutecznie bronić się twierdzeniem, iż drzwi nie trzymają pionu z uwagi na krzywą konstrukcję otworu drzwiowego. Reasumując Sąd uznał, że oddane przez pozwanego dzieło nie tylko posiadało wady estetyczne, przejawiające się m.in. w niechlujnie wywierconych otworach na bolce antywłamaniowe, ale przede wszystkim wady użytkowe, które z czasem doprowadziły do tego, że drzwi nie domykały się i niemożliwym stało się zamknięcie ich na którykolwiek z zamków. Jak wyjaśnił P. Z., celem usprawnienia drzwi do stanu, w którym mogły być one używane zgodnie ze swoim przeznaczeniem, konieczne było wbicie klinów przy ościeżnicy od strony zawiasów, podpiłowanie zaczepów zamkowych oraz wyregulowanie zawiasów. W świetle depozycji w/w świadka, wyjaśnień powódki, sporządzonej przez nią dokumentacji zdjęciowej (na jednym ze zdjęć widoczny jest klin wbity przez P. Z., a także brak pionu zawiasu przed wstawieniem klina) oraz przedłożonej faktury VAT, Sąd uznał, iż wykazała ona ponad wszelką wątpliwość, że drzwi nie nadawały się do użytku, konieczna była ich natychmiastowa naprawa, z tytułu której poniosła określony koszt. Biorąc pod uwagę całość powyższych rozważań Sąd doszedł do wniosku, iż po stronie ukonstytuowało się uprawnienie do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

Godzi się przypomnieć, że w myśl art. 638 § 1 k.c., do odpowiedzialności za wady dzieła stosuje się odpowiednio przepisy o rękojmi przy sprzedaży. Odpowiedzialność przyjmującego zamówienie jest wyłączona, jeżeli wada dzieła powstała z przyczyny tkwiącej w materiale dostarczonym przez zamawiającego. Zgodnie zaś z treścią art. 556¹ § 1 k.c., wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. W szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową, jeżeli:

1. nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia;
2. nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego, w tym przedstawiając próbkę lub wzór;
3. nie nadaje się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżenia co do takiego jej przeznaczenia;
4. została kupującemu wydana w stanie niezupełnym.

Rzecz sprzedana ma wadę fizyczną także w razie nieprawidłowego jej zamontowania i uruchomienia, jeżeli czynności te zostały wykonane przez sprzedawcę lub osobę trzecią, za którą sprzedawca ponosi odpowiedzialność, albo przez kupującego, który postąpił według instrukcji otrzymanej od sprzedawcy (art. 556¹ § 3 k.c.). Do rękojmi przy dziele zastosowanie znajdują także przepisy o rękojmi przy sprzedaży, które dotyczą terminów zawitych do wykonania

uprawnień z tytułu rękojmi (art. 568 i 576 k.c.). Jeżeli chodzi o uprawnienia przysługujące zamawiającemu z tytułu rękojmi za wady dzieła, to wskutek odpowiedniego stosowania uprawnień przy rękojmi przy sprzedaży zamawiający może złożyć oświadczenie o obniżeniu wynagrodzenia za dzieło albo odstąpieniu od umowy, chyba że przyjmujący zamówienie niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla zamawiającego usunie wadę. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli wada dzieła była już raz usuwana przez przyjmującego zamówienie albo przyjmujący zamówienie nie uczynił zadość obowiązkowi usunięcia wady. Kupujący nie może odstąpić od umowy o dzieło, jeżeli wada jest nieistotna (art. 560 § 4 w zw. z art. 638 k.c.). Przenosząc powyższe na grunt omawianej sprawy powtórzyć należy, że powódka zgłosiła żądanie usunięcia wad drzwi i ościeżnicy już w dniu 3 czerwca 2016 roku, a następnie w dniu 20 czerwca 2016 roku, a więc niewątpliwie zachowała termin z art. 568 k.c. Pozwany, nie kwestionując części wad wymienionych przez powódkę, choć sygnalizował chęć dokonania stosownych poprawek, nie uczynił tego, a ostatecznie w odpowiedzi na pisemną reklamację powódki z dnia 20 czerwca 2016 roku uznał, że to powódka odpowiada w pełni za nieprawidłowe działanie drzwi. O czym była już mowa, nie budzi także wątpliwości, że stwierdzone przez powódkę wady miały istotny charakter. Nie sposób bowiem inaczej ocenić wady, która uniemożliwia domknięcie drzwi zewnętrznych i ich zamknięcie na zamek, do czego nie jest wymagana wiedza specjalna. Truizmem jest przy tym stwierdzenie, że drzwi wejściowe do mieszkania, domu, spełniają swoją funkcję li tylko wtedy, kiedy istnieje możliwość swobodnego ich zamknięcia przy użyciu zamontowanych w nich zamków, jak też, bez konieczności wbijania klinów pomiędzy konstrukcję ościeżnicy a zawiasy. W konsekwencji powódka była uprawniona do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy, co powódka uczyniła w treści pozwu, które to oświadczenie odniosło skutek prawny.

Powódka była ponadto uprawniona do żądania zwrotu uiszczonej kwoty 123 zł z tytułu zlecenia usługi naprawy drzwi. Nie budzi przy tym wątpliwości, że powódka przedkładając fakturę VAT nr (...) z dnia 10 października 2016 roku udowodniła omawiane roszczenie co do wysokości.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.713 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Powódka wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od pozwanego zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości, na które złożyła się wyłącznie opłata od pozwu w wysokości 30 zł.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.